

BARBARA CARTLAND

← ————— →
ABIKAASAT OTSIMAS
← ————— →

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
Search for a Wife
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegelased ja olukorrad selles raamatus on fantaasia vili ega ole seotud ühegi reaalse inimese või tegeliku juhtumiga.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Cartland Promotions

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

D10418222

ISBN 978-9949-82-972-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Mitmegi tuntud laulu pealkirjaks on „Armasta mind igavesti“ ning ka minu raamatutes armuvad kangelane ja kangelanna alatiseks ning jäävad teineteisele igavesti truuks. Kuigi maailmas, kus me täna elame, näib see võimatu unelmana, jääb armastus minu ja mu lugejate taoliste romantikute jaoks kestma nüüd ja igavesti.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1816

Milvertoni markii astus oma väga moodsast lahtisest hobusõidukist maha ja jalutas White'i klubisse, kus teadaolevalt alati mõni sõber ees oli.

Hetkel vajas ta hädasti mõnda.

White'i klubi St. Jamesi tänaval oli kahtlemata Londoni kõige prestiižsem klubi. Selle paljud liikmelisuse reeglid olid väga ranged ja iga liige oli kohustatud nende kõigiga nõustuma.

Kõik, kellele White'i klubi oli liikmestaatuse andmisest keeldunud, hoidsid seda salajas, sest tundsid piinlikkust, et neil pole võimalust särada koos nende väljavalitutega, kelle printsregent oma valitsusajal kõrgele ühiskondlikule positsioonile oli tõstnud.

Paljude White'i klubisse kuuluvate regendi kuulsate soosikute seas oli kõige silmapaistvam prints ise.

Markii oli klubisse kuulunud sellest saadik, kui isa tema kandidatuuri piisava vanuse saabudes üles oli seadnud. Ka markii onu ja vanaisa olid olnud liikmed.

Markii nagu ka paljude tema sõprade jaoks oli klubi teine kodu, kuhu nad Londonis elades kord või paar päevas paratamatult sattusid.

Klubisse sisenedes noogutas markii uksehoidjatele, kes hüüdsid kooris: „Tere hommikust, härra.“

Ta astus suitsetamistuppa ja nagu oli oodanud, leidis sealt juba eest kolm sõpra ning hiljem oli neid kindlasti veel oodata.

Landocki krahv Harry kargas püsti teda tervitama.

„Arvasin, et tuled täna hommikul siia, Ivor,“ sõnas ta. „Tahan väga teada, kas saadad homme Epsomi võiduajamisel oma hobuse välja.“

„Muidugi on ta väljas, Harry.“

Markii istus krahvi ja teise hea sõbra, lord Dromonti juurde ning tellis klaasi šampanjat.

„Alustad varakult, Ivor,“ märkis krahv.

„Mul,“ vastas markii, „on seda pärast eileõhtus läbielamisi vaja.“

Kaks sõpra, kes olid markiile suitsetamistuppa järgnenud, istusid samuti lord Dromonti lähedusse ja küsisid: „Mis juhtunud on, Ivor?“

„Räägin teile hiljem. Praegu vajan turgutust ja antud olukorras pole selleks midagi paremat kui šampanja!“

„Selles nõustume sinuga kõik,“ muigasid teised.

Teener saabus suure šampanjapudeligaga ja hakkas välja kallama ning samal ajal liitus grupiga veel kaks elegantset džentelmeni.

„Tundsime sinust sinu äraolekul puudust, Ivor,“ tervitas neist üks. „Soovime põnevusega kuulda, mis on juhtunud.“

„Ma arvasingi, et soovite,“ vastas markii.

Ta jutustas sõpradele, et enne maale perekonna juurde sõitmist oli talle öeldud, et onu tutvustab talle kena noort neidu.

Peale selle oli talle teatatud, et neid pärrib kena varanduse ning on onu arvates talle sobiv abikaasa.

„Milline ta on?“ küsis krahv hingetult, kui teener lõpetas klaaside täitmise ja lahkus.

„Jube!“ vastas markii.

See sõna tõmbas kõigi sõprade hämmeldunud pilgud talle.

„Jube?“ küsis üks. „Aga sulle öeldi, et ta on ilus, sarmikas ja väga rikas.“

„See viimane on ainus, mis tõeale vastab. Ta on ilmetu, erakordselt rumal ja ma ei suuda kujutleda hullemat *põrgut*, kui temaga abielus olla!“

„Mis sa siis selle asja suhtes ette võtsid?“

„Pagesin niipea, kui sain! Otsustasin, et ei lähe tagasi pere juurde enne, kui nad lubavad lõpetada

minu abiellu sundimise. Tegelikult ei suuda ma seda enam üldse taluda!“

„Kas sa arvad, et nad võtavad sind kuulda?“

„Ma muidugi kahtlen selles, aga mul pole mingit kavatsust abielluda kellegagi ainult sellepärast, et onu ja teised mu tüütud sugulased on mulle kellegi välja valinud. Kui ma abiellun – ja hetkel on see äärmiselt ebatõenäoline –, siis neiuga, keda ma tõesti endale naiseks ihaldan.“

Kostis pominat ja krahv ütles: „Seda me tahame kõik, Ivor, aga sa tead sama hästi kui mina, et kuna oleme need, kes oleme, siis meid sunnitakse, meelitatakse ja võimaluse korral *püütakse* abieluvõrku.“

„See on tõsi,“ sekkus lord Dromont, kes oli seni vaikinud.

Ta oli kena kahekümne kuue aastane noormees, kellele kuulusid riigi keskosas suured valdused ja Šoti maal loss ning kes Londonisse saabumisest saadik oli tähelepanu all kui „mõjukas partii“.

Oli ainult puhas vedamine, et tal oli siiani õnnestunud mitte lasta otsusekindlatel sugulastel või debütantide auahnetel emadel end kirikusse vedada.

Tegelikult, nagu kõik markiid ümbritsevad noormehed nüüd rääkisid, meelitasid või sundisid sugulased neid kõiki alata.

„Kui ma veel kuulen kedagi ütlemas, et ma pean

hankima pärija, põgenen vist Londonist ja lähen ümbermaailmareisile!“ teadustas üks noor lord.

„Kui arvate, et kannatate oma sugulaste pärast, siis peaksite minu omi nägema,“ hüüatas teine. „Nad räägivad mõnest tüdrukust, kuni mul läheb juba enne temaga kohtumist süda pahaks, ja kui ma temaga siis lõpuks kohtun, osutub ta tingimata täiesti erinevaks sellest, mis mulle on räägitud.“

Kõlas naer ja veel keegi lisas: „Peaksite kogema õudust, mille mina nädal tagasi läbi elasin. Neiu oli uskumatult paks ega suutnud vestelda millestki muust peale iseenda. Mu isa oli kindel, et saaksin temaga õnnelikuks, eriti seepärast, et tema kaasavara on niisama suur kui ta ise!“

„See muidugi oli veetlev,“ märkis neljas lord sarkastiliselt.

„Siis peate kõik minu moodi talitama,“ lausus markii, „ja keelduma üldse koju minemast, kui seal ootab mõni naine, kes on kohe su saabudes valmis sind kinni krabama.“

Krahv naeris.

„See muidugi oleneb naisest. Sind on krabanud piisavalt naisi, Ivor, et muuta sind küüniliseks, kui kohtud kogenematu neiuga, kes on äsja klassitoast välja astunud.“

„See on tõsi, Harry. Samas, kuidas saab kindel

olla, et neist saavad veetlevad, vaimukad abikaasad, kellega me nii palju aega koos veedame?”

„Oleks küll väga rumal veeta üle kümne minuti mõne debütandiga. Sulle öeldakse, et oled tema maine rikkunud ning ainuke võimalus tema isa viha ja raevu eest pääseda on tema kätt paluda.“

„See on tõesti nii,“ kostis teine hääl. „Oleme Ivoriga nõus, et püsime kodust eemal, kuni nad lakavad palumast meil abielluda mingi tobeda tüdrukuga, kellega sured igavusse juba enne, kui kirikusse jõuad!“

Enne järgmist kommentaari võttis ruumis maad vaikus.

„Häda on selles, et mulle meeldib koju minna. Olen emasse kiindunud ja meil on parimad hobused kogu Kentis.“

„Kuna sa ei saa abielluda hobusega, vanapoiss, siis pead abielluma kogenematu neiuga, kes on sulle välja valitud!“

Kostis naer, aga kurvad ilmed teiste nägudel rääkisid markiile liigagi selgelt, et nad kannatavad samamoodi nagu ta ise.

Kuna nad kõik olid käinud Etonis, olid nad umbes üheeaalised, mõni kakskümmend viis, teised nagu ta ise kakskümmend kuus või lähenemas kahekümne seitsmele.

Kõik ta sõbrad, kes olid juba nooremalt abiellunud, elasid peamiselt maal ja külastasid Londonit ainult eriliste sündmuste puhul.

Linnas olles külastasid nad ka White'i ja tahtsid kuulda kõiki kuulujutte, mis neil vahele olid jäänud, kuid markii oli tihti mõelnud, et nad näivad kuidagi igavamad ja vähem lõbusad, kui olid olnud enne abiellumist.

Ta vaatas uurivalts sõpru.

Vestluse ajal oli nendega liitunud veel kaks noormeest, mis tegi kokku seitse, ning markii mõtles, et neil kõigil on vedanud, et nad on nii kauaks vallaliseks jäänud.

Teener täitis juba järgmisest pudelist nende klaase, kui markii käe tõstis.

„Teen ettepaneku juua poissmehepõlve terviseks ja jäägu me kõik vallaliseks veel vähemalt kolmekseljaks aastaks!“

„Võtame selle nimel,“ nõustus krahv innukalt.

Kui nad siis kõik klaasid tõstsid, tegi lord Dromont teist korda suu lahti.

„On väga hea, et me kõik selles suhtes nii optimistlikud oleme, aga peame leppima tõsiasjadega ning varem või hiljem tuleb meil abielluda, meeldib see meile või mitte.“